

har gældt og gælder, har der jo af Kommunalbestyrelsen maattet foretages en Ligning, og den har saaledes maattet have dette Besvar: Kirken eller Kirkebestyrelsen har ikke haft nogen anden Autoritet at henvende sig til end Kommunalbestyrelsen. Jeg kunde meget godt ønske, at der var en anden Autoritet, en særlig kirkelig Autoritet, men det er der ikke, og Kommunalbestyrelsen er ifølge den gældende Lovgivning forpligtet til at paatage sig dette Hverv. Forholdet er vel at mærke netop ogsaa for Kjøbenhavns Vedkommende, hvor man dog skulde tro, at Vansteligheden er noget større end i de i Reglen ikke ret store Næbsteder, dette, at Ligningen sker paa Medlemmerne af de vedkommende Sognemenigheder og sandelig ikke paa Søder eller Katolikker eller andre Dissenterere. Det maa Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse passe paa ved Hjælp af de Midler, de forestellige statistiske Data, som den har til sin Raadighed, og det gør den ogsaa. Jeg tror saaledes ikke, at man i den Henseende skal beklage, at nu andre kommunale Myndigheder med Hensyn til lignende Ligninger saa lignende Pligter. Og at det er uundgaeligt at gøre den Undtagelse at stryge i den almindelige Ligningsliste i det vedkommende Sogn dem, der ere Dissenterere, ligger, som det nys blev sagt af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Wagen), deri, at det er grundlovsmæssig nødvendigt, der kunde ikke være Tale om, at man med Hensyn til Dissenterne kunde gaa anderledes til Værts. Et Spørgsmaal, hvor man staar mere frit, er Spørgsmaalet om Valgmenighedsmedlemmer inden for Folketirken, det er et Hensigtsmæssigheds spørgsmål. Det turde ikke være saa overordentlig vanskeligt at oplyse, hvem der er Medlemmer af Valgmenighederne. Det er i alt Fald fordret af mig, i Anledning af Præstelønningslovsforslaget i det andet Ting, at jeg skal kunne give Oplysninger om alle bestaaende Valgmenigheder i Landet, hvor mange Medlemmer de have o. s. v., og disse Oplysninger, som saaledes ville blive indkrævede, ville jo ogsaa kunne staa til de paagældende Kommunalbestyrelser Raadighed. Jeg tror saaledes ikke, at man i denne Henseende skal være særlig betænkelig ved at gaa ind paa Lovforslaget, jeg tror ikke, at det vil blive saa vanskeligt at gennemføre

og at det ikke har Forbilleder, som ere tilstrækkelige oplysende.

Jeg skal dernæst bemærke med Hensyn til et andet Punkt, man har beklaget, nemlig det, at man saaledes indfører en vis Tvang, at Tvangen er jo, som jeg bemærkede, ikke en Tvang paa Kommunalbestyrelsen. Der holder jeg paa som det rigtige og fornuftige, at man ikke kan lade en Kommunalbestyrelse blot være kaldet til at lytte Dnsterne af et Flertal af Beboerne eller Medlemmer af Menigheden. Paa den Maade kan man ikke ved et Plebisitit befale over en kommunal Myndighed; der maa ikke være noget Krav i den Henseende. Vel vil en Tvang naturligvis blive indført, men denne Tvang sker over for et Mindretal, som maa antages sandsynligvis at holde sig tilbage af rene Brangvilligheds Grunde og Ghitane. Det er jo ogsaa netop et Eksempel derpaa, der har fremkaldt hele Lovforslaget, nemlig at et enkelt Medlem af Menigheden har protesteret og ført sin Sag igennem til Højesteret og faaet Højesterets Anerkendelse af, at det ikke kunde paalægges ham. Efter Summens Størrelse kan man vanskeligt betegne en saadan Holdning som andet end Brangvillighed over for det store Flertal. Det er den, der skal overvindes, og det er der, der skal paalægges Tvang; det forekommer mig, at der ikke i den Henseende kan være nogen Betænkelighed. — Det er dernæst blevet berørt, at der maasse kunde være nogen Vanskelighed ved Anvendelsen af dette Lovforslag, hvor der er flere Kirker i et Sogn, men saadan Vanskelighed tror jeg ikke er til Siede, navnlig fordi Kirkesynet kan tage Bestemmelse om Spørgsmaalet. Kirkesynet er Bærnet imod, at nogen Del af Sognet kunde forfordes, dernæst Oversynet og naturligvis eventuelt Ministeriet.

Jeg blev særlig spurgt om Anvendelsen af § 1 paa Hedekirkerne, hvorledes det der skal gaa til, naar der staar i § 1, at Kirkesynet skal have forvisset sig om, at de fornødne Midler til Opvarmningens Sværfættelse ere stirede ved saadanne Kirker. Hedekirkerne ere jo Kirker, der have deres egen Bestyrelse, som eje sig selv, men ikke have nogen Tjende. Der sigtes vel blandt andet til de Kirker, hvortil jeg var saa heldig — hvad jeg priser mig lykkelig over